

бѣ прокаранъ иззади образа у олтаря, гдѣто край—тѣ му бѣ намѣстенъ така, та като ся стѣпи на него, да ся опне и притисне клапичкѣ—тѣ на дупчицы—ты. Отець Агапій като наряди всичко това, покачи иконѣ—тѣ пакъ на свое мѣсто.

Ясень гледаше всичко това пѣленъ отъ чудо.

Ала не е само това. Отець Агапій отиде въ клисарницѣ—тѣ, помая ся тамъ нѣщо около половинъ часъ и излѣзе оттамъ съвсѣмъ прѣоблѣченъ. Отъ гѣсеницѣ станѣ на пеперугѣ. Никой не можеше да го познае. Мантия и камилавка прѣвѣрижжя ся на туникѣ и калпакъ, възъ всичко това бѣ късь плащъ. Исподъ плаща ся показваше край отъ мечъ. Коса—та му бѣ добыла съвсѣмъ другъ масть. Засукалъ мустаки. Лице—то му лъщеше отъ младость. Излѣзе, зема отъ при иконѣ—тѣ блюдо—то, извади пары—ты, помънка нѣщо, зе фенера, спусти ся въ ямѣ—тѣ, и тя тутакси пакъ ся затвори. Изново пакъ ся свѣтулкаше кандило—то съ своѣ—тѣ слабъ свѣтлинѣ прѣдъ чудотворнѣ—тѣ иконѣ. Изново останѣ Ясень пакъ самъ.

Останѣ самъ, ала не ся моляше вѣчь Богу. Нѣкаква си необыкновенна студенина му наслѣди молитвеннѣ—тѣ топлинѣ въ грѣды—ты. Прѣзъ неговѣ—тѣ душѣ прѣминѣ чудение смѣсено съ отвратителность и гнусеніе. А откакъ отиде попъ—тѣ, нѣкакъвъ си страхъ му ся вѣвлѣче въ сръдце—то му.

И у неговѣ—тѣ мысль ся сбы чудно нѣщо. Много врѣмя не можя да дойде въ себе си. Въображеніе—то му ся смѣти, и въ него му ся прѣдстави день безъ сѣлице и ноцъ безъ мѣсяцъ и звѣзды. Тъмнина и тышина владѣеше всѣду, а у тъмнинѣ—тѣ свѣтулкаше зракъ отъ кандило, кое—то носяхъ попове, и разносяше ся гласъ отъ проповѣдъ, коѣ—то казвахъ поповы—ти. Слѣдъ тыя кандила и гласове вѣрвѣше силенъ народъ слѣпъ и нѣмъ, като нѣкои си плашила.

И въ неговѣ—тѣ душѣ отекижъ: